

Sipos Erzsébet

Baradla barlang

Egymásra kövesedett idő,
vízcseppből lesz a kő...
A teremtés lehetett ilyen
valami nedves, sós, nyirkos
és égi tiszta, valami, ami már
soha nem jön vissza...
A mozdulatlanságba
kövült mozdulatok
bezárva,
ez itt talán a Kékszakállú
vára,
s minden terem Judit
örök kíváncsisága.
A cápa szájba süllyedt
Atlantisz világok,
nyüzsgő tengeri szörnyek,
rózsaszín korallok.
Amott az ezeregy éjszaka
csodája, függő kertek,
karcsú mecsetek.
hegyes, éles török,
bálvánnyá meredt
lándzsás, szigorú örök.
S minden nyugtalan,
hullámzó, szeszélyes
kőredő barokk csoda,
s feletted lebeg
szent Teréz extázisa,
s a hatalmas kőorgonán
Isten ujja játszik,
Beethovent talán:
A föld alól
zeng az univerzum
zenéje,
hogy mindig béke
legyen, béke.

Ara Rauch

Nyitótánc

zendül a zöld
új dalt költ
rezdül a tulipán szára

röppen a szél
ring a levél
pördül a kikelet tánca

Jelenléted

Nyílik, bomlik, tágul, lendül,
emelkedik, repülni vágy,
életfa kelyhe
szívemből zengve,
robbanva nő.

Szereteted izzó örvény,
érintésed megnyugvás,
hús lehelet,
hullámpermet,
gyengéd erő.

Fekete madár

Senki sem vagyok, semmim sincs,
testem szűk, szoros fantombilincs,
viharvert gúnyám felselein
átütnek vérző, mély sebeim.

Mindenem fáj, még a lélegzet is,
szemedben undor, szavad szűrő tövis:
„fekete, rossz lélek, tágulj tőlem”,
s mint idegent, ellöpsz megvetően.

Zsigerig sírás, ömlik a könny, és
felszakad, árad a bánatözön –
elfolyik a megalázott magány,
csöndsimogatást hagy maga után.

Külsőm csúf, sötét, de lényem közepén
lángolva tágul, amit úgy hívok: én,
tollruhám kisimul, enyhül sebem,
s felajánlom, amim van: a szívem.